

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR, HUMORÍSTIC Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich.

Sortirà cada dissapte

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Molas, 24 entressol.

Número solt, 5 céntims.

Atrassats, 10 céntims.

SUSCRIPCIÓ: Un any, 3 ptas.—Mitj any, 1'50.

Los suscriptors del interior rebran lo folletí enquadernat.

Los nostres nyébits

—Mosso! Mossol!

—Voy! ¿Que hi há?

—Pórtan café desseguida.

Tinch trenta céntims pel gasto
y á més per tu cinch d'anguila.

INCAPACITAT NOVÉ FOLLETÍ DE DIT DRAMA

SEGÓN FOLLETÍ DE LA COMEDIA

L'AFANY

LA SETMANA

Primer contra el Rey dels Macarronis, després el Shah dels 500 baúls, finalment contra 'l microscòpich monarca de la Servia. No 'ns podém queixar pas: un per dia. Y á fé que 's veu que no están are els *compañeros* anarquistas per bombas més ó menos endimoniadas, que entranyan més mals que 'l cavall de troya; la cosa es mes sintética, mes sencilla. perque, com sabém tots,

hoy las ciencias adelantan
que es una barbaridad.

Volen matá á n'en Carnot? S'acosta la *fiera* al president, li dona un ram de flors; y com que no hi ha rosa sense espina, una 'n sortí del ramet, en forma de punyal, que feu de las sevas. Res de bombas y soroll; un *sis* á la panxa y *tururut*. Volen desferse d'en Cánovas, del Príncep de Gales, del Rey Humbert ó de la Barra de Balaam? Un rewólver escup un parell de confits y algú ne cau. *Que es lo que queríamos demostrar*. No 's pot negar que 'l procediment es modernissim y humanitari. Y lliberalissim.

L'assessi del Humbert sap quatre idiomas; á pesar de tindre tantas llenguas, parla poch.

—Quin móvil l'ha mogut á cometre 'l crim?—li deya 'l jutje, més serio que un xavo de safrá.

—Y are? Qui 'l fa ficá hont no 'l demanan? Arri allá, tafané!—Y 's posá á dormir.

*

En Dato tot seguit ha fet saber á Europa que 'n Bressi volía matar al Rey d'Italia, á n'en Dato, y al Emperador de Russia. Com si s'hagués alsat moy un catafalch per matá una pussa. Ó com si 'ls anarquistas no sabessin distingir entre pillos y tontos. Com si, á més dels rewólvers, no hi hagués *pitos*. En Dato assassinat! *Adiós...* emperador de Valcarca.

Prou enfeynat que está are el ministre dels pitos ab el casori de la Primpcesa d'Asturias!

Las niñas rezadoras que yo trato
nunca piden á Dios el celibato

digué un gran philosoph y gran poeta. Y al saber jo la pietat grandissima de la Primpcesa, vaig dirme, com si 's tractés d'una definició dognática: Pam! Nuvi en porta! Perqué aquells dos versos, si no son un axioma, no 'ls hi falta tres pels per secho.

Y en efecte, saltá el primer D. Jaime de Borbón, que estigué de modas 15 días. Després el compte de Turín, á qui pintavan ab una guitarra, cantant una *seguidiya* sota la casa de la futura. Després un bis net de la arrugada reina inglesa, tot estirat, tot arruixolat, ab patillas de *quiero y no puedo* y galdas de cera rancia. Després un arxiduch austriach, que 's passejava á la Conxa (la Conxa anteport de S. Sebastián, eh? no la Conxa del principal de casa,) ab la Infanta. Finalment (per are) l'hi tocat el torn á un fill del Compte de Caserta, guapo éll, lliberal éll, y tant pelat com jo, per més senyas.

Els nuvis están desolats, perqué 'n Sagasta s'oposa al seu casori. Estiguessin á Servia, *otro gallo les cantara*. Allá no hi han Sagastas, Datos, ni burros morts. Allá no hi han rahóns d'Estat, ni estats de rahóns, com en aquesta Espanya de las campanillas. Allá 'l jove Rey (el del recent atentat) vá á casarse aviat ab una guapíssima viudeta de 40 anys; no més 18 més que éll. Y, segóns diu un periódich, van á passar cassos xistosissims.

—Aixó no pot ser! Aixó no ha d'anar aixís!—li dirá el Rey un dia á la seva esposa y ex víuda.

—Fes el favor de callá, atrevit! Els noys callan devant de las personas grans.

*

Ya sabrán que 'l paternal Govern nos envía un delegat pera inspeccionar la Casa Gran. Lo que no savían es que 'ns enviessin un *trinxeraire*. Tal com sona: un *golfo*, lo cual traduhit del idioma dels sigróns, vol dir *trinxeraire*, *nyébit*. Y no un trinxe-raire qualsevol, no; un de tot estiradet, tot maco, tot romántich: un *golfin*, com si diguessim un nyebiet. Lo bonich será 'l día en que un municipal el porti á cops de puny al *Asilo del Parque*. Perqué lo que dirá 'l *guri*: L'Alcalde va dirnos que no perdonessim á cap *golfo*, per petit que fos...

Y á fé que no sé com podrà inspeccionar l'Ayuntamiento l'empleat aquet madri-leny. Precisament allà hont es éll ne son mestres en irregularitats y llestesa... de dits, al fer un discurs al regidors, podrà pendre per tema alló de: si m'embrutes t'enmascaro. Y si no ho entén, alló altre: *Dijo la sartén al cazo*... Y veurém al Ajun-tament una cosa curiosissima, com passá á un altre Casa gran, segóns vaig llegir á un diari.

Se recullían de consums dos mil duros mensuals: 800 per la caixa, 200 pel Al-calde y 'ls demés pels concejals de l'olla. Al mes d'Agost llogaren á un altre jefe de burots, al cual enteraren de com se feya allà la repartidora. Arriva fi de mes y els 2000 duros foren repartits ab una gracia celestial.

—Y á mí?—feu el jefe dels burots.

—Home! Al més que vé!—li digué l'Alcalde. Y pensá entre sí "llavors el des-patxarém."

Y arrivá altre fi de mes, y el jefe de burots no venía. Va el nunci á casa seva, y tampoch. Hi va un concejal, y tampoch. Hi va un tinent d'Alcalde, y al fi hi va.

—Aquí hi ha 'ls 800 duros, per la caixa —y posá una bossa allà demunt.

—Y els 1200 que hem de repartirnos?

—Els 1200 duros? Son meus, ben meus; me 'ls quedo... Y si no, citeume al jutje...

Aquí de las exclamacions d'aquells regidors angelicals:

—Lladre!—Pil·lo!—Quina poca vergonya!—Indecent!—Ni al camí ral!

Y el jefe de burots, tot somrient, y apretant els 1200 duros:

—Lo dit: á cal jutje, senyors pulcres...—MONTBART.

CRÓNICA HUMORÍSTICA

¡Pim! pam! pom! Verge santissima!

¿Que son aquets espatechs?

exclamava l'altre día

ab to d'esglay com cap mes,

¿qu' es aixó que tant fort peta

y l'Europa tot ressent?

El regicidio de Monza

bufa noy! que tiran dret

Atentado al Shah de Persia

¡quina broma 'ls parisiens!

Atentado al rey de Servia

Ara si qu' anirém bé

y *Catástrofe* per postres,

del creuhé *Infanta Isabel*.

Ay la mare quinas bromas!

Aixó no passa al Ivern,

las sanchs quedan mitj glassadas

y no 's veuhen tants valents.

Ja faig be d'estarme á casa

tot tranquil y tot solet

buscant medis d'arrancarme

la cremor que 'ns consumeix

¿que fa caló? no la sento,

posat á la *neglige*,

si un xich tant sols m'atormenta

prench un bany de cap á peus,

y ni las sanchs se 'm sublevan,

ni tinch por que cap ximplet

m'endosi *confits* d'en Vives,

que no vuy may á cap preu,

ni tinch por de las tartanas,

ni *cioletas*, ni 'ls *trolleys*,

que del ciudadá pacífich

son en terra 'l ver Infern.

* * *

¡Espanya! d'un temps temuda
qui t'ha vist y qui 't coneix
si 't vegés en Méndez Núñez
moriria de repent.
Perque aquell qu'enfront Callao
va guanyarse mil llaurers,
no podria aconsolar-se
al mirar casi al revés
la frase qu'un jorn feu célebre
lo seu cor ferm y valent.
¿De marina avuy que 'ns resta?
quatre esclops y encar dolents
qn'al sortí del port fan ayguas
y á dins del port matan gent.
La nostra honra allá en Santiago
y en Cavite quedá á res:

y 'ls barcos, no cal parlarne
tots engrunas foren fets.
¿Perqué son pues els marinos?
Perqué 'l ministre existeix?
Perqué encar se guardan barcos?
No, no vull sabé 'l perquè
que la cara de vergonya
de moment tota enrogeix
y diria certas cosas
que callá es mes eloqüent.
Perdona lector caríssim
si aixís contristat me veus
la calor potser s ho porta
mes en fi mutis, callém
que 'l proces ó be una multa
de vritat creu, no 'm convé.

BOCA CECA.

SENYORAS DE CONVENIENCIA

Donya Eulalia era una d'aquellas *senyoras* que, gracies al haver trovat un marit ab totes formes, s'havía lliurat de continuar escarrasant-se corrent d'açí y d'allá per guanyarse 'l pa de casa, fent de bugadera, perquè han de saber que avans d'entrar al matrimoni, exercia aqueixa professió.

Aixís no es d'extranyar que al mudar d'estat mudés també de vida y mudant de vida cambiés aquell tó que caracteriza als culs de safreixos, que *endinyan* cada etzegallada que val un *credo*, reprimint un xich la seva llengua y parlant ab una finesa y ab unas paraules tan *rexinxolades* que las sevas companyas... de fatigas la feyan que ni 'n *Romesco* quan s'esgargamella en lo Senat.

A tan va arribar la vanitat d'aquella *donya*, que determiná, per ferlos mes ben educats (!), ensenyar lo castellá als seus fills.

Un día tingué una visita d'una senyora de la seva categoria y allí l'haurían d'haver vist esforssant-se en lluhir ses *gracies físiques* y mes endergas al estil!

—¡Uff! quina calor que fa! no 's pot viurer!,—feu la seva amiga per donar una empenta á la conversa.

—Ya ho pot dir, senyora Rita,—digué aquesta, sembla sino que l'*atmósfera calorífica* se 'n vullgui *rifar* de nosaltres. Ahir ho deya al meu senyor: si aquest temps dura gayre, com que 'l *timpano* no está acostumat á sofrir tantes *intemperies*, potser que se 'ns *descompongui* y tot... ¡Ara vegi!.. Y que no hi valen banys ni coses res, quan es *insoportable*.

Y aquí feya una grossa bocada com volguent indicar un talent del que 's servia quan la visita era *de compromís*.

—Ya ho pot dir, ja,—feu l'altra,—entre aquesta calor y la que m'ha causat l'enrabiada que hi tingut ab la minyona, n'ha un tip... ¡Quina mossa!.. Si no fos que va endosármela, com qui diu de genol óns, la dida que va criar á la menuda, ja l'hauría enjegat á *ídem*... Figuris que se m'ha menjat una costella que tenia preparada per l'Isidoro.

—¡Ara vegi!

—Y lo que més m'ha encés las sanchs es lo dirme que perque no li dono mes per dinar. ¡A mí venirme ab aquestes!.. Créguim, senyora Eularia, que, si no tinch mes resistencia, hauría passat una desgracia.

—¡Ara vegi!.. Un cas semblant me vá passar ab la meva. Avants tenia 'l vici de llescar á totes hores lo pa que treya del calaix y ¡vinga menjar! Fins que un día la vaig atrapar *infreganti* y ¡vaig pendre una enrabiada!.. Una xicota que se li donan vint rals al mes y la vida (qu'es tot lo que 's pot demanar), res sembla, ab lo que fa, que no se li dongui res. Per mí ja no la tindíam, sino que 'l *Tayodoro* la vol... ¡Si á aquest preu no me 'n veuria als dits de criades!..

— Oh, prou!..

Aquí, no sapiguent quin giro donar á la conversa, féren un moment de pausa fins que al últim l'amiga de nostra *donya* 's ficá la má á la butxaca exclamant:— Ah! senyora Eularia, m' havia descuydat d'ensenyarli 'l regalo que 'm feu *ell* lo día del meu sant,—y 's va treurer un llibre d'anar á missa que 'l doná perque 'l mirés á *donya* Eularia.

— *Vamos*, senyora Rita, li dich qu'es una cosa de *astirocracia* .. Ne pot estar ben joyosa.

Y obrintlo se 'l mirá encantantse á cada plana y fent com qui llegeix. (Han de saber que 'l negre li feya nosa.)

— ¡Y ara! ¿qué fa?, reprengué l'altra senyora adonantse de lo que feya, ¿qué no ho veu que llegeix al revés?

L'impressió que causaren tals paraules á nostra *senyora* no es d'explicarse. Li pujaren los colors á la cara y, avergonyida, 's limitá á barbotejar:— Té iahó, no me 'n havia adonat;—y li torná 'l llibre per por d'un altra *planxa*...

... Per axó la déria de volguer ser *sàbia* estava tant encastada en lo cervell de *donya* Eularia que quan fou fora la seva amiga, tancant ab furia la porta y espurnejantli 'ls ulls, exclamá:— ¡Quina ignorancia! ¿Hont s'es vist dar-me 'l llibre al revés!

Desd'aquell día, si li donan *algo* per llegir diu que 's cerciorin de si li donan *ab bona posició*

Rés; manías.

MANIÁTICH.

¡TRINXERAYRE!

¡Mireulo desnerit allá en la platja!
Mireulo arrosegantse per l'arena!
Despitregat, descals, ab sense amparo,
y un porvenir molt trist, molt fosch y negre.
La gent d'ell s'en aparta de tal modo
que tuig com si vegés á la miseria.
Deixeulo sol ¡ben sol! Fugiu ilusos!
Lo trinxeraire es fera que mosega!
Deixeulo allá en la platja en mitj l'espuma
de l'ona que la mar furiosa llensa,
bullint dintre son cap la fantasía
del mon qu'encar no ha sapigut enténdrer!
Deixeulo que n'esclafi rialladas,
puig cada riallada es una idea
de l'ignorancia seva y foll delira
pensant del ample espay lo gran problema.
Deixeuli que recorri vostras vilas!
Deixeuli contemplar vostras grandesas!
Deixeulo sol! Ben sol! Necis fugiune!
Fugiune lluny! Ben lluny! D'ell aparteusel
.....
.....
Mes ¡ay! ¿Entre vosaltres no hi ha un pare?
No hi ha ningú que d'ell se compadesca?

PAU ROSÉS.

CANTARELLAS

*Sale el sol por la mañana
con alegre resplandor,
y tú surts ab una cara
més cutxina que cap porch.*

*Perdido por tus amores
de noche vengo á cantar,
que soch prim com un flauta
y mes magre que un soldat.*

*No me digas que me quieres
con todo mi corazón,
puig si 'm trobas per caricia
sempre 'm xafas l'ull de poll.*

*¡Quién cantara prenda mía,
tu meneo garbo y sal!
¡Ay! t'assemblas quant caminas,
ab uns árguens desclavats.*

PATUMAYRE.

À LA VORA DEL FOCH

Un pare explicaba á son fill nocions de geografia. Observa, li deya, que quant es de dia en una part de la terra, en l'altre es de nit. Aixís, per exemple, quant nosaltres anem al llit los chinos se despertan.

Papá, respongué 'l fill, sent aixís no 'm casaré ab cap xina.

—¿Quina carrera segueix el seu fill?

—La de las armas.

—¡Caramba! ¿Lo tindrà en una escola militar?

—¡Ca, no senyor! Lo tinch á Valencia d'aprenent en una fàbrica de *gavinetes* y navaijas.

PUNT Y COMA.

—Un pagés s' enfadà en gran manera ab lo rector del poble, puig aquest se negava á donar la primera comunió al seu fill.

Per últim se decidí anarlo á veure. S'encaminá vers la Rectoria y 's presentá 'devant d'ell.

—Deu lo quart, Mossen Fulano. Lo noy m'acaba de dir que vosté 's nega.....

—Jo no nego res, li contesta. Com vol que li dongui lo sacrament si ab prou feynas sab senyarse.

—¿Que no se sab senyar?

—No.

—¡Fugi homel sembla mentida que digui aquestas cosas. No ha de saberne quant jo mateix n' hi he ensenyat?

—¡Vos! M' ha agradaría veure com ho feu.

—Molt sencillament. Com ho fa tothom. Miri: En nom del pare, del esperit sant, amen.

Lo rector se quedá com qui veu visions.

—¿Com? ¿Com? Tornehui. Lo pagés per segona volta ho feu del mateix modo.

—Y 'l fill?—li respongué Mossen fulano, fent la mitja rialla.

—Ay! Ay! Que no ho sap? L'hi deixat al hort de casa cullint cireras.—(Del francés) P. R.

—Un senyor molt rich que no mes te un nebot s'está morint. Al peus del llit hi ha lo notari que va escribint lo testament qu'ell li dicta. Després de declarar hereu de sos bens á son nebot, diu: «Vuy qu'el meu enterro se fassi ab la pompa qu' el meu estat requereix, tant per la caixa, tan pels capellans, tant pels funerals, etz., etz., cual compte passa de mil cinch cents duros.

Al arribar aquí lo nebot no pot menys d'esclamar: ¡Oncle si 's moría vosté gayres vegadas estaria jo ben fresch!.....

V. OTNACH.

—D'exámens.

Lo catedràtich, després de molta pausa, al alumno:

—Vaja, contesti, ¿lo destorba la pregunta potser?

—¡Ca! No ho cregui, li contestá, lo qu'em posa ab mal estat es la resposta.

L'AFANY

á la Sra. Josepha Molist d'Abril.

Eixa vida es un afany
un afany indescriptible,
que devora al trist mortal
omplenantlo de desditja.
Qui no desitja ser rich
ni grans tressors possehirne,
ja desitja la salut
y allunyarne malalties;
qui no vol ser immortal
ni vol que sabi li digan,
ja dessitja teni honors
ó bé títol possehirne.

L'un desitja tenir amors
que per ell sou impossible,
l'altre 'l volgué figurar
es causa de sa desditja,
l'altre l'está plé d'orgull,
l'altre está rublert d'ira,
l'altre tenirne *peresa*,
l'altre *avaricia* tenirne,
l'altre perque es *luxuriós*
ó bé la *gula* el domina
y l'altre perque l'*enveja*
ni el deixa de nit y dia,
eixa vida es un afany
un afany molt, molt terrible,
que corseca al trist mortal
omplenantlo de desditja,

J. COSTA DEU.

DE TOT ARREU

Lo día 18 del prop passat mes de Juriol, morí á Tarrassa D. Claudi Salóm y Codina, pare de nostre amich Pere Salóm. (A. C. S.)

—Lo dimecres vinent á las 8 de la nit se representarà en lo Centre Moral de Gracia lo drama de 'n Serafi Pitarra «Las Euras del Mas.»

—En lo Centre Católich de Ntra. Sra. de Montserrat de la Barceloneta, s'hi representá lo diumenge día 5, lo celebrat drama «Los Moneders falsos,» essent molt aplaudits los joves, María, Escandell, Ferreiro, Romero, Llena, Costa, Laurito, Soriano y Quer.

Per final de la festa, se representá lo monólech «Ya hi soch,» per lo senyó Escandell, essent molt aplaudit per la concurrència.

—En el espayós local de la Juventud Católica de S. Andreu de Palomar, posaren en escena lo diumenge lo drama en 3 actes y en vers de Joseph O. Marriera, que porta per títol «La Millor Vengança» que fou representada ab molt asert y ab asistencia de son autor, per los senyors Vila, Martí, Rius, Gaspart, Rius, Parellada, Baliarda y Pons y per fi de festa s hi posá la divertida pessa «Qui mes busca...», que fou representada per los senyors Vila, Rius, Baliarda y Parellada.

De fora

En la Juventud Católica de Villafranca del Panadés, lo diumenge prop passat se posaren en escena el drama «Nit de Sanch» de Pradell, «La tunyina» de Manubens y «La Mort del avi» de Abril, quedanthi molt liuhits los senyors Romeu, Monsarro, Comas, Cusiné, Bobé y Llover, que foren molt aplaudits per la numerosa concurrència que invadía el local, pero molt més ho foren per sos distingits papers los joves Comas y Monsarro.

La concurrència sortí molt satisfeta.

—Potser va ferho l'haver de cambiar d'obra repentinament per representar lo dijous día 2 festa Major de Sabadell, pro en la Academia Católica de dita ciutat, s'hi representa 'l drama en tres actes y en vers «Lo Contramestre,» arreglat per la nostra escena per 'n J. O. Marriera, que no sortí pas de la manera prou justa com volían tots 'ls qu'hi prengueren part. S hi veijé que patía alguna escena d'haberse ensaijat molt pocas vegadas y aixó feu que resultés una mica desperfecte, los senyors Garriga Balmes, Serra, Campmijó, Vila, Colomer y Trepal (J.) feren tot lo que varen saber per surtir del pas y gracias á aixó y á la constancia y cel dels senyors J. Fonoll y R. Ricart, la gran obra de Serafi Pitarra 's pugué aprofitar una mica y principalment al final del segón acte.

Los medis ab que conta y 'ls membres que la componen tenen tots sobrats medis per que las obras, raras vegadas surtin esquivadas... pro tot y surtir bé, es precis que s'hi posi 'l coll per assistir als ensaijos sempre qu'es pugui.

Per ser la diada de la festa Major la concurrència fou tan distingida com numerosa principalment de senyoretas.

No 's representá la pessa anunciada per acabar 'l drama á las 12 y quart de la matinada.

Pro per aixó, no espantarse ¡¡avant y fora!!

CORRESPONDENCIA

Viuda de Lladó.—Torroella de Montgrí.
Rebut l'import.

E. Guardiola y Estirtas.—¿També va car per vosté 'l paper? Serveixis enterarse de lo que dich á *Un Rondallista* en lo número 22.

Gracia Menda.—Zaragoza. No atmetém treballs castellans, pero de tots modos m' agradat tant lo que m'envía, que no puch menos de publicarli Vegis lamostra:

CANTAR

«En la mar surcando un día
me encontré con un vapor
y en éste había mi amada
y en su lado mi mujer.»

«¡Olé por las zaragonas!» Qu'es dessi la Pardo Bazán!

Lo Cosí del Nacre.—Resultan... ¿com li diré? *Deixonsas y dallonsas...* Ja m'entent

A. de B. Castro.—L'article es molt fluix. Cuydi mes la forma.

J. Garrigosa.—Es massa trist. ¿No veu que tothom p oraría?

A. Camllesu.—Es un *nocturn*... massa fosch.

Marián Faura Sans.—Trovo 'ls finals massa frets.

Un llegidor de LA BARRETINA.—No va.

Frederich Serra.—Té moltes faltas literarias y además es massa llarga. Si fos més curta miraría de corretxirla una mica.

A. de C. Castro.—No he rebut res del qu'em diu.

F. Cañadell.—Al torn.

F. Moix.—Idem.

Jaume Lleal.—Lo mateix.

Parich.—Mirarém d'aprofitarho.

Francisquet...—Sento vivament no poguer complaurel. LA BARRETINA no anuncia de franch, Si l'ausell xerra deixil fer, no tardará gayre á reventarse.

L'autor.—Es massa gastat. Fassi cosas més novas.

Baltasar Fariosa.—Ho insertarém. Respekte á lo qu'em diu pot enviar lo que vulgui mentres sig. de bona lley.

Joan Alsina.—Queda servit lo pedido que demana.

Enrich Ribera.—Rebut l'import: d'aquí en endevant li servirém lo folletí de franch. Gracias per la propaganda.

Miquel Tomás Pbre.—Rebuda la suscripció per mitj any.

Joanet Cargol.—Envihi cosas humorísticas.

Un Borni.—No 'm fa 'l pés.

Jaume Armengol.—Queda servit. Aclareixi si pot lo número de suscripcions que desitja.

Kirowch.—Kita. — Kitalikukakú, primer ajudant de Kilaka-Kukafina.—¡Ay gracias á Deu qu' hem arribat al fi! ¡Quin nom! ¡Tot suho! ¡Deixim respirar...! Millor dit, ja li contestaré la senmana entrant, puig fins m'ha fet perdre las forsas de seguir la correspondencia. ¿No veu qu'es necessari dinar bé per escriure lo seu seudónim.

Quedan cartas per contestar.

SERVEYS DE LA COMPANYÍA TRASATLÁNTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Mediterrani.—Una expedició mensual á Centre América.—Una expedició mensual á Rio de la Plata.—Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.—Tretze expedicions anyals á Filipinas.—Una expedició mensual á Canarias.—Sis expedicions anyals á Fernando Poó.—156 expedicions anyals entre Cádiz y Tànger, arribant fins á Algeciras y Gibraltar.—Las fechas y escalas s'anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixi's als Agents de la Companyia.

Francisco Bertrán, impresor, Casanova, 13; Barcelona.